Šv. Pijaus X kunigų brolija

Lietuva

Aplinkraštis

Nr. 8

LIEPA – RUGPJŪTIS

2010

Turinys

Žmonės dažnai klausia, kiek šis aplinkraštis kainuoja. Jis duodamas NEMOKAMAI, nes už jį moka šv. Juozapas. Vis dėlto šv. Juozapas visuomet ieško žmonių, kurie jam padėtų plėsti Jėzaus karalystę įvairiausiais būdais: materialine pagalba, platindami religinę literatūrą, malda ar kitais gerais darbais. Kad šventasis Dievo Sūnaus globėjas galėtų toliau tęsti savo didį darbą, priklauso nuo kiekvieno žmogaus atsiliepimo į jo kvietimą.

Kodėl nebėra pašaukimų

Mieli Tradicijos draugai,

Didesnė dalis žmonių nebežino, kas yra kunigas ir kuo jis užsiima. Ne tik netikintys žmonės, bet ir nemažai katalikų, rodos, netgi patys kunigai nebesupranta kunigo pašaukimo esmės. Daugelis jį laiko socialiniu darbuotoju, kažkokiu „šoumenu" ypatingoms progoms arba specialistu, galinčiu patenkinti žmogiškąsias emocijas. Tarsi kunigą galėtų bet kas pakeisti. Kitose šalyse jau esama civilinių organizacijų, be Bažnyčios tarpininkavimo siūlančių visas „paslaugas" – nuo krikšto iki laidotuvių.

Kaltinti derėtų ne vien tik Bažnyčiai priešišką aplinką, bet ir pačius kunigus, užmiršusius, kas jie yra, jų gyvenimo ir elgesio būdą be jokio sakralumo. Taip pat kalta Vatikano Antrojo Susirinkimo reformų dvasia, pašalinusi iš kunigystės daug esminių dalykų ir pavertusi ją beveik pasaulietiška institucija. Ji panaikino daugybę šventumo ženklų, būdingų kunigiškiems veiksmams ir liturginėms apeigoms, todėl kunigas atsidūrė pavojuje užmiršti, kad jo pašaukimas – priimti iš Švenčiausiojo šventumą, perduoti jį žmonėms ir pačiam tapti šventu.

Tradicinių Mišių apeigos, kurios dėl vyskupų nepaklusnumo popiežiui dabar yra tiesiog persekiojamos (taip pat ir Lietuvoje), geriausiai atspindi kunigo vaidmenį: kunigas, kaip antrasis Kristus, yra tarpininkas tarp Dievo ir žmonių, aukojantis Kristaus auką veidu į Dievą, šlovindamas, dėkodamas, atgailaudamas, prašydamas. Jis nėra kaip žmogus, kuris veikia remdamasis savo paties sprendimu, jis yra Dievo pašauktas ir per įšventinimą pažymėtas dieviška galia. Kunigystės sakramentas iškelia jį virš žmonių daugumos ir skiria jam uždavinį, kurį tik jis – ir joks neįšventintas – tegali išpildyti. Ar kas nors, nebūdamas įšventintas į kunigus ir negavęs dieviškos galios, galėtų pvz., atnaujinti paties Kristaus auką ir duoti nuodėmių išrišimą? Tikintis ir mąstantis žmogus supranta, kad tai aukščiausia, ką žmogus gali duoti kitam žmogui ar netgi žmonijai ir dėl ko žmogus yra sukurtas. Kas galėtų tikėtis be šios aukos sulaukti savo prašymų išpildymo ar išgelbėti savo sielą? Kas pas Dievą atneša kiekvieno

žmogaus prašymus ir visos žmonijos bėdas, jeigu ne kunigas, atnaujindamas Kristaus auką šv. Mišių metu? Koks didingas kunigo palaiminimas, kuris simbolizuoja ir perteikia dieviškas malones. Koks socialinis darbuotojas galėtų atleisti nuodėmes ir nuimti nuo žmogaus baisią sąžinės naštą? Be abejo, tas, kuris atlieka tokius kilnius darbus, kuris taip dažnai, šv. Mišių metu, su Kristumi būna Paskutinės Vakarienės salėje ir Kalvarijoje, kuris pats ypatingu būdu yra pašauktas į šventumą, negali elgtis kaip jaunuoliai diskotekoje. Jeigu kunigas supranta, kas jis toks ir ko sielos Dievo valia gali tikėtis iš jo, jis negali gyventi kaip „visi kiti". Jo širdis negali būti padalinta, ji visa priklauso Dievui.

Čia, ir niekur kitur, galime suprasti giliausią kunigo celibato pagrindą. Jei kunigas tai užmirštų, jei kunigas būtų kunigas tik dėl materialinių dalykų, jeigu jis būtų tik „parapijos vadybininkas", tuomet jo celibatas tampa bereikšme arba beprotiška auka. Kunigas privalo suprasti, kad niekas negali duoti sieloms to, ką jis duoda. Jis turi suprasti, kad nuo jo darbo, maldos ir šventumo priklauso daugelio sielų išgelbėjimas, kad nuo jo šventumo priklauso ir visas Bažnyčios antgamtinis gyvenimas. Jeigu kunigas tai supranta, tuomet jis mielai priima celibato auką iš meilės Dievui ir sieloms.

Kadangi „pasaulis" nežino, negali ir nenori suprasti, kas yra kunigas, kiekvienas pusgalvis šiandien šaukia, kad reikėtų panaikinti kunigų celibatą. (Dar vienas paradoksas: ar reikia panaikinti santuokos ištikimybę tik todėl, kad yra sutuoktinių, kurie sulaužo ištikimybę?)

Kaip gali tie, kurie atneša pasaulio dvasią į vietas, kurios turėtų būti šventos – į seminarijas (žr. taip pat sekantį straipsnį. Būtų galima daug baisesnių dalykų rašyti apie kunigų seminarijas), stebėtis, kad tesama labai nedaug pašaukimų? Ar čia auklėjami kunigai, kurie žino, ką reiškia Dievo pašaukimas? Kaip galime stebėtis, jeigu daugelis tampa neištikimi savo pašaukimui, nusižengia kunigo luomui ir gyvena nuodėmėse? Atsakingieji už tai privalės duoti griežtą ataskaitą Dievui.

Kun. Josef Persie

Repas skambėjo ir kunigų seminarijoje

Vėjūnė Inytė ("Lietuvos rytas" 2010-04-26)

Šeštadienį Kauno kunigų seminarijoje vyko atvirų durų diena. Jos metu vienus lankytojus žavėjo, o kitus piktinio repo stiliaus muziką atliekantis kunigas Kastytis Šulčius. Savaitgalį visuomenė galėjo apžiūrėti, kaip gyvena Kauno kunigų seminarijos auklėtiniai, pabendrauti su dvasininkais. Lankytojus labiausiai sudomino koncertas „Dainuoja kunigai“.

Savo kūrybos dainuojamąją poeziją atliko Šiluvos parapijos klebonas Erastas Murauskas. Kunigų grupės „Sacerdos“ nariai seminarijos sienas drebino gitaromis, mušamaisiais instrumentais ir sodriais balsais.

Koncerto žvaigžde tapo vienintelis Lietuvoje repuojantis kunigas K. Šulčius. Drauge su bičiuliu jonaviškiu Edgaru Šimkumi kunigas yra įkūręs grupę „Juoda – balta“. Grupė atliko dvasininko sukurtas dainas apie tikėjimą ir kančią, gyvenimo kelio ir Dievo paieškas. Vyresni koncerto klausytojai iš pradžių nuščiuvę klausėsi repuojančio kunigo. Kelios moterys nedelsdamos paliko koncerto salę. Bet dauguma ėmė pritariamai linksėti ir ploti. Jaunimas kartojo reperių judesius ir šoko.

31 metų K. Šulčius anksčiau yra mokęsis Kauno statybininkų rengimo centre, įgijo smulkiojo verslo organizavimo specialybę. Bet kunigu jis svajojo tapti nuo 9-os klasės, todėl įstojo į Kauno kunigų seminariją. Nuo vaikystės karatė užsiėmęs rudojo diržo savininkas po studijų seminarijoje tarnavo kariuomenėje. Per pusmetį Karo akademijoje baigė vadų rengimo kursus. „Man patinka disciplina, režimas. Vyras turi būti sportiškas, stiprus, tvirto charakterio“, – aiškino dvasininkas.

K. Šulčius po studijų ir karo mokslų dirbo Kauno technologijos universiteto kapelionu, vadovavo Kauno arkivyskupijos kurijos jaunimo centrui. Šiuo metu jis yra trijų Jonavos rajono kaimų – Upninkų, Panoterių ir Bukonių parapijų klebonas. Kunigas koncertuoja ne tik religiniuose renginiuose, bet ir mokyklose, klubuose.

Bažnyčios Mokymas

Kad jūs galėtumėte truputį susipažinti su mūsų naujomis knygomis, mes čia pateikiame ištrauką iš Popiežiaus Pijaus XI enciklikos apie ekumenizmą „Mortalium animos“[1]*, kur jis rašė apie ekumeninį judėjimą ir jo klaidingą išvystymą, kurio pasėkmes mes šiandien matome.*

[...] Štai čia yra proga išdėstyti ir sugriauti tą klaidingą teoriją, nuo kurios akivaizdžiai priklauso visas šis klausimas ir iš kurios kyla įvairi gerai suderinta nekatalikų veikla, kurios tikslas, kaip Mes jau sakėme, yra sujungti į vieną federaciją krikščioniškas bažnyčias.

Šio projekto autoriai turi įprotį beveik iki begalybės cituoti Kristaus žodžius: *„Tegul jie bus viena... Bus viena kaimenė, vienas ganytojas“*[2], bet taip, tarsi šie žodžiai reikštų Kristaus Jėzaus troškimą ir maldą, iki pat šios dienos nedavusius rezultatų. Jie mano, kad tikėjimo ir vadovavimo vienybė, tikrajai ir vienintelei Kristaus Bažnyčiai būdinga savybė, beveik niekada neegzistavo iki šiol ir neegzistuoja šiandien; kad šios vienybės, žinoma, galima norėti ir kad galbūt kada nors ji bus įgyvendinta bendru susitarimu, tuo tarpu ją reikia laikyti svajone.

Jie dar priduria, kad Bažnyčia iš prigimties yra susiskaidžiusi į dalis, t.y. sudaryta iš daugybės atskirų bažnyčių ar bendruomenių, dar išsiskyrusių, kurios, nepaisant kai kurių bendrų doktrinos principų, skiriasi visuose kituose dalykuose; kad kiekviena bažnyčia turi visiškai tokias pat teises, kad Bažnyčia buvo viena ir vienintelė daugių daugiausia tiktai nuo apaštalų laikų iki pirmųjų visuotinių susirinkimų.

Tad, sako jie, reikia pamiršti netgi seniausius ginčus ir doktrinos skirtumus, kurie dar ir šiandien drasko krikščionio vardą, ir, pasiremiant likusiomis doktrininėmis tiesomis, sudaryti ir pasiūlyti tam tikrą bendro tikėjimo modelį: išpažindami šį tikėjimą, visi ne tik supras, kad jie yra broliai, bet netgi dar labiau tai pajus. Daugelis

---

[1] Pijus XI, Enciklika apie tikros vienybės skatinimą tikėjime, AAS XX (1928) 5–16.

[2] Jn 18, 21; 10, 16.

bažnyčių ir bendruomenių, pagaliau susivienijusių į pasaulinę federaciją, galės stipriai ir sėkmingai pasipriešinti bedievystės plitimui.

Tai tokia yra, Garbingieji Broliai, jų bendra nuomonė. Vis dėlto tarp jų yra tokių, kurie teigia ir sutinka, jog protestantizmas pernelyg neapgalvotai atmetė kai kurias tikėjimo dogmas ir daugybę išorinio kulto praktikų, be jokios abejonės, malonių ir naudingų, kurias Romos Bažnyčia, priešingai, vis dar saugo. Tačiau jie skuba pridurti, jog ši Romos Bažnyčia irgi paklydo, jog ji sugadino pirmykštę religiją, pridėdama tam tikras doktrinas, ne tiek svetimas, kiek priešingas Evangelijai, ir įpareigodama jomis tikėti. Iš šių doktrinų jie pirmiausia mini jurisdikcijos pirmenybę, priskirtą Petrui ir jo įpėdiniams Romos soste. Iš jų kai kurie, tiesa, tokių yra nedaug, pripažįsta Romos pontifikui garbės pirmenybę, ar kokią nors jurisdikciją arba galią, tačiau jie mano, kad tai kyla ne iš dieviškosios teisės, bet tam tikru būdu iš tikinčiųjų pritarimo. Dar kiti nueina taip toli, jog net pageidauja, kad jų pagarsėjusiems kongresams, kuriuos būtų galima pavadinti margaspalviais, pirmininkautų pats Pontifikas. Nors tarp jų yra nemažai nekatalikų, garsiai skelbiančių brolišką bendrystę Jėzuje Kristuje, bet nerasime tokių, kuriems kiltų mintis nusilenkti ir paklusti Jėzaus Kristaus Vietininkui tuomet, kai jis moko ir įsako. Tuo tarpu jie teigia, kad mielai derėsis su Romos Bažnyčia, bet lygiomis teisėmis, t.y. kaip lygūs su lygiu; bet jeigu jie galėtų derėtis, atrodo neabejotina, jog jie tai darytų norėdami nebūti galimai sudaryta sutartimi įpareigoti atsisakyti nuomonių, dėl kurių dar ir dabar jie pasilieka su savo paklydimais ir klaidomis už vienintelės Kristaus avidės ribų.

Esant tokioms aplinkybėms nereikia ir sakyti, kad Apaštalų Sostas jokiu būdu negali dalyvauti jų kongresuose, ir kad katalikai jokiu būdu negali išreikšti savo pritarimo tokiems sumanymams arba juose bendradarbiauti; jei jie tai darytų, paremtų netikrą krikščionišką religiją, visiškai svetimą vienintelei Kristaus Bažnyčiai. Ar mes galėtume pakęsti, – tai būtų neteisumo viršūnė – kad tiesa, dieviškai apreikšta tiesa, būtų paversta susitarimo dalyku? Nes čia kalbama apie apsaugą apreikštai tiesai. Jeigu Jėzus Kristus siuntė savo apaštalus į visą pasaulį mokyti evangelinio tikėjimo visas tautas ir, kad apsaugotų juos nuo bet kokios klaidos, Jis norėjo, kad pirmiausia

jie būtų Šventosios Dvasios išmokyti visos tiesos[1], tai ar gali būti, kad Bažnyčioje, kuriai pats Dievas vadovauja ir kurią Jis saugo, ši apaštalų doktrina visiškai išnyko arba anksčiau buvo suklastota? Jei mūsų Atpirkėjas aiškiai paskelbė, kad jo Evangelija yra skirta ne vien tik apaštalų laikams, bet ir būsimoms epochoms, tai ar galėjo tikėjimo objektas laikui bėgant pasidaryti toks miglotas ir neaiškus, kad šiandien reikėtų toleruoti netgi viena kitai prieštaraujančias nuomones? Jei tai būtų tiesa, reikėtų taip pat sakyti, kad tiek Šventosios Dvasios nužengimas ant apaštalų, tiek ir tos pačios Dvasios nuolatinis buvimas Bažnyčioje ir pats Jėzaus Kristaus mokymas jau prieš daugelį amžių prarado visą savo veiksmingumą ir naudą. Tai būtų akivaizdus piktžodžiavimas.

Be to, tuo pat metu, kai savo siunčiamiesiems įsakė mokyti visas tautas, vienatinis Dievo Sūnus įpareigojo visus žmones tikėti tuo, ką jiems skelbs *„Dievo iš anksto paskirti liudytojai“*[2], ir patvirtino tą įsakymą šiais žodžiais: *„Kas įtikės ir pasikrikštys, bus išgelbėtas, o kas netikės, bus pasmerktas“*[3]. O abiejų šių įsakymų, kurių negalima nesilaikyti – įsakymo mokyti ir įsakymo tikėti, kad pasiektume amžinąjį gyvenimą, – šių dviejų įsakymų būtų neįmanoma netgi suprasti, jei Bažnyčia iki galo ir regimai neišdėstytų evangelinės doktrinos ir jei šiame išdėstyme ji nebūtų apsaugota nuo bet kokio klaidos pavojaus. Klysta taip pat ir tie, kurie mano, kad kažkur žemėje egzistuoja tiesos depozitas, tačiau jo paieška reikalauja tokių sunkių darbų, tokių ilgų studijų ir diskusijų, kad norint jį atrasti ir įgyti, vargiai užtektų žmogaus gyvenimo.

Tarsi gerasis Dievas būtų kalbėjęs per pranašus ir per savo vienatinį Sūnų tam, kad tik nedaugelis žmonių, pagaliau sulaukusių brandaus amžiaus, galėtų sužinoti pačių atrastas tiesas, ir jokiu būdu ne tam, kad duotų tikėjimo ir moralės doktriną, kuri vestų žmogų per visą jo mirtingą gyvenimą.

Taip, iš šalies atrodo, kad šie pankrikščionys, besistengiantys suvienyti bažnyčias, siekia labai kilnaus tikslo – skatinti meilę tarp visų krikščionių; bet kaip gali būti, kad meilė kenkia tikėjimui? Visi,

---

[1] Plg. Jn 16, 13.
[2] Apd 10, 41.
[3] Mk 16, 16.

be abejo, žino, kad pats šv. Jonas, meilės apaštalas, kuris savo Evangelijoje atskleidė Jėzaus Širdies paslaptis ir kuris be paliovos kalė į savo tikinčiųjų galvas naująjį įsakymą: „Mylėkite vieni kitus“, absoliučiai draudė bet kokius santykius su tais, kurie neišpažįsta Kristaus doktrinos, visos ir grynos: *„Jei kas ateina pas jus ir neatsineša šitokio mokslo, to nepriimkite į namus ir nesveikinkite“*[1]. Todėl, jeigu meilės pagrindas yra visiškas ir nuoširdus tikėjimas, tai svarbiausias ryšys, jungiantis Kristaus mokinius, turi būti tikėjimo vienybė. Kaip tada įsivaizduoti įteisinimą kokios nors krikščioniškos sąjungos, kurios nariai netgi tikėjimo klausimais laikytųsi kiekvienas savo atskiro mąstymo ir požiūrio, net tada, kai jie prieštarautų kitų mąstymui ir požiūriui? Ir kaip, klausiame Mes, jie galėtų suformuoti vieną ir tą pačią tikinčiųjų bendriją, kuriai priklausytų žmonės, besilaikantys viena kitai prieštaraujančių nuomonių? Pavyzdžiui, kalbant apie šventąją Tradiciją, – tie, kurie teigia, jog ji yra autentiškas Apreiškimo šaltinis, ir tie, kurie tai neigia? Arba - apie bažnytinę hierarchiją, sudarytą iš vyskupų, kunigų ir kitų dvasininkų – tie, kurie mano, jog ji yra dieviška institucija, ir tie, kurie skelbia, kad ji buvo palaipsniui įvesta bėgant laikui ir keičiantis aplinkybėms? Taip pat ir dėl Švč. Eucharistijos – tie, kurie garbina Kristų, tikrai esantį joje dėl to nuostabaus duonos ir vyno perkeitimo, vadinamo transsubstanciacija, ir tie, kurie teigia, jog Kristaus Kūnas joje atsiranda tik per tikėjimą arba per Sakramento ženklą ir savybę; tie, kurie pripažįsta tai pačiai Eucharistijai tuo pat metu aukos ir sakramento prigimtį, ir tie, kurie joje nemato nieko kito, kaip tiktai Viešpaties Vakarienės atminimą ir paminėjimą? Ir dar, dėl šventųjų, viešpataujančių su Kristumi ir ypač Dievo Motinos Marijos – tie, kurie tiki, kad dera ir naudinga jų šauktis maldavimais ir garbinti jų paveikslus, ir tie, kurie teigia, jog šis kultas negali būti teikiamas, nes prieštarauja Jėzaus Kristaus, *„vienintelio Dievo ir žmonių tarpininko“*[2], garbei?

Tikrai, Mes nežinome, kaip, esant tokiems dideliems nuomonių skirtumams, galėtų būti atviras kelias į Bažnyčios vienybę, kai ši vienybė gali kilti tik iš vienintelio mokymo, vienintelio tikėjimo

---

[1] 2 Jn 1, 10.
[2] 1 Tim 2, 5.

modelio ir tokių pat krikščionių įsitikinimų. Užtat Mes gerai žinome, kad iš čia yra tik vienas žingsnis į religijos apleidimą ar *indiferentizmą* ir į tai, kas vadinama modernizmu, kurio nelaimingos aukos mano, jog dogmų tiesa nėra *absoliuti,* bet *reliatyvi,* t.y., kad ji pritaikytina besikeičiantiems laikmečių ir vietų poreikiams bei įvairiems protų polinkiams, kadangi ji neįeina į nekintamą apreiškimą, bet iš prigimties yra priderintina prie žmonių gyvenimo.

Be to, jei kalbėsime apie tikėjimo tiesas, yra visiškai neleistina atskirti tikėjimo dogmas: skirti tas, kurios būtų *fundamentalios* ir tas, kurios būtų *nefundamentalios,* tarsi pirmosios turėtų būti priimtos visų, o antrosios galėtų būti paliktos laisvam tikinčiųjų pritarimui. O iš tiesų neginčijamas antgamtinės tikėjimo dorybės objektas yra apreiškiančio Dievo autoritetas, kuris nepakenčia jokio tokios rūšies atskyrimo. Todėl visi tikri Kristaus mokiniai žiūri į Dievo Motinos Nekaltojo Prasidėjimo dogmą su tokiu pat tikėjimu, kaip, pavyzdžiui, į Švč. Trejybės paslaptį, taip pat jie tiki mūsų Viešpaties Įsikūnijimu ne kitaip, kaip neklaidingu Romos Pontifiko mokymu, žinoma, ta prasme, kuria jis buvo apibrėžtas visuotiniame Vatikano susirinkime. Nes tai, kad Bažnyčia iškilmingais dekretais patvirtino ir apibrėžė šias tiesas skirtingais ir netgi nesenais laikmečiais, nereiškia, kad jos neturi tokio pat tikrumo, kad nėra vienodai privaloma jomis tikėti: argi ne Dievas jas visas apreiškė?

Iš tiesų Bažnyčios mokymas, kuris pagal dievišką sumanymą šiame pasaulyje buvo įsteigtas tam, kad apreikštos tiesos amžinai išliktų nepakeistos ir kad jos būtų lengvai ir užtikrintai perduodamos žmonių pažinimui, kasdien vykdomas Romos Pontifiko ir su juo esančių vyskupų vienybėje; bet taip pat kiekvieną kartą, kai yra būtina veiksmingiau pasipriešinti klaidoms ir eretikų puolimams arba įspausti į tikinčiųjų protus tiesas, išaiškintas suprantamiau ir tiksliau, į šį mokymą įeina pareiga reikiamu metu pateikti definicijas iškilmingomis formomis ir terminais. Žinoma, šis ekstraordinarinis mokymas neįveda jokių naujovių į tiesų, bent jau numanomai esančių Apreiškimo depozite, Dievo patikėtame Bažnyčiai, visumą; bet jis arba išryškina tai, kas iki tol galbūt daugeliui atrodė miglota, arba įsako laikyti tikėjimo dalimi tai, dėl ko iki tol kai kurie diskutavo.

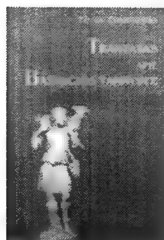
Taigi, Garbingieji Broliai, suprantama, kodėl Apaštalų Sostas niekuomet neleido savo tikintiesiems dalyvauti nekatalikų susibūrimuose: iš tiesų neleistina skatinti krikščionių susijungimą kitaip, nei raginant atskalūnus sugrįžti į vienintelę tikrąją Kristaus Bažnyčią, kadangi kažkada jie nelaimingai nuo jos atsiskyrė. Mes sakome: grįžkite į vienintelę tikrąją Bažnyčią, kuri aiškiai regima visiems ir kuri savo Įkūrėjo valia turi amžinai išlikti tokia, kokią Jis pats įkūrė visų išganymui. Nes, amžiams bėgant, mistinė Kristaus Sužadėtinė niekada nebuvo sutepta, ir niekada nebus sutepta, kaip liudija šv. Kiprijonas: „Kristaus Sužadėtinė negali svetimauti: ji yra nepaliesta ir tyra. Ji pažįsta tik vieną buveinę; savo skaisčiu drovumu ji saugo vienintelio židinio neliečiamybę“[1]. Šis šventasis kankinys visiškai pagrįstai stebėjosi tuo, kad kai kas manė, jog „ši vienybė, kylanti iš dieviško pastovumo, sustiprinta dangiškaisiais sakramentais, galėtų būti Bažnyčioje sugriauta ir sudaužyta nesuderinamų norų smūgiu“[2]. Kadangi mistinis Kristaus kūnas, t.y. Bažnyčia, yra *vienas*[3], sudarytas *„iš sujungtų ir suderintų dalių“*[4] kaip fizinis kūnas, tai absurdiška ir juokinga sakyti, kad jis gali susidėti iš išsibarsčiusių ir atskirtų narių; todėl kiekvienas, kuris nėra su juo suvienytas, tuo pačiu nėra vienas iš jo narių ir nėra bendrystėje su jo galva, kuri yra Kristus[5]. [...]

[1] Kiprijonas, *De catholicae Ecclesiae unitate*, 6. PL 4, 502.
[2] Ten pat.
[3] Plg. 1 Kor 12, 12.
[4] Ef 4, 16.
[5] Plg. Ef 5, 30; 1, 22.

VšĮ „Laetitia“ leidybinio projekto „Už Tradiciją“ knygos

Siūlome įsigyti knygynuose, o taip pat Šv. Kazimiero priorate, Birutės g. 1, Kaune.

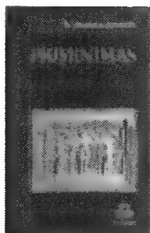
Tėvas Emanuelis - TRAKTATAS APIE BAŽNYČIOS TARNYSTĘ
Minkštas viršelis, 52 p. Kaina 2 Lt.
Žymaus prancūzų klebono, benediktino vienuolio, dvasinio rašytojo patarimai broliams kunigystėje, kaip išlaikyti maldos dvasią Bažnyčios tarnystėje.

TRADICINĖS IR NAUJOSIOS MIŠIOS
1969 m. liturginės reformos problema (straipsnių rinkinys)
Minkštas viršelis, 622 p. Kaina 20 Lt.
Detali teologinė ir liturginė Naujųjų Mišių analizė atskleidžia, kad šios apeigos nesuderinamos su katalikų Tradicija. Trumpa Romos ritualo istorija, visas tradicinių ir Naujųjų Mišių tekstas.

Šveicarijos fondas „UŽ GYVYBĘ“ - „MIRJAM... KODĖL TU VERKI?“ Moterų kančios po aborto
Minkštas viršelis, 184 p. Kaina 5 Lt.
Autentiški moterų liudijimai apie išgyvenimus po aborto (poabortinį sindromą). Knyga atvirai sako tiesą apie negimusių vaikų žudymą ir jo pasekmes pačiai motinai.

Šv. Vincentas Lerinietis - PRIMINIMAS
Minkštas viršelis, 72 p. Kaina 5 Lt.
Tai klasikinis veikalas apie Tradicijos reikšmę Bažnyčioje, kuriuo rėmėsi popiežiai ir Bažnyčios susirinkimai. Ši knyga parašyta V amžiuje, bet kaip niekada aktuali šiais modernizmo laikais.

Arkivysk. Marcel Lefebvre - ATVIRAS LAIŠKAS SUTRIKUSIEMS KATALIKAMS
Minkštas viršelis, 160 p. Kaina 7 Lt.
Kodėl žymus misionierius ir hierarchas ryžtasi konfliktui su Roma? Nes iškilo grėsmė katalikų tikėjimui ir Bažnyčiai, kuriai jis tarnavo visą gyvenimą. Verta perskaityti ir nepritariantiems arkivysk. M. Lefebvre'o pozicijai!

Kun. Juozas Lomanas - QUO VADIS, MODERNIOJI EUROPA?
Minkštas viršelis, 336 p. Kaina 12 Lt.
Europos kelias iš pagonybės į katalikišką civilizaciją ir atgal į pagonybę. Tragiška istorija, iliustruota šimtais citatų iš žymių filosofų ir mokslininkų veikalų. Atstoja populiarų įvadą į moderniąją filosofiją.

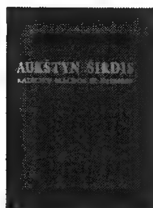

ROMA IR TRADICIJA. Šv. Pijaus X kunigų brolijos derybos su Vatikanu 2004 metais
Segta, 80 p. Kaina 3 Lt.
Rinkinyje pateikti interviu ir Brolijos gen. vyresniojo paskaita atskleidžia, kad Brolijos siūlomas grįžimas prie Tradicijos yra vienintelė išeitis iš šiandieninės krizės Katalikų Bažnyčioje.

Šv. Liudvikas Marija Grinjonas de Monforas – AUKSINĖ KNYGA

Kietas viršelis, 324 p. Kaina 24 Lt.
XVIII a. prancūzų šventojo veikalų apie tobulą pamaldumą Švč. Mergelei Marijai rinkinys. Katalikų dvasinės literatūros klasika.

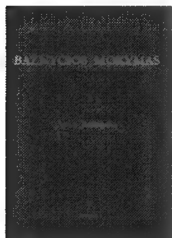

AUKŠTYN ŠIRDIS - Katalikų maldos ir giesmės

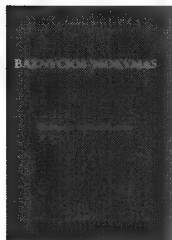
Net 900 puslapių ant plono popieriaus, kietas viršelis. Kaina 39 Lt.
Šv. Mišių (pagal 1962 m. Mišiolą) tekstas lotynų ir lietuvių kalbomis, visos žymiausios maldos, litanijos ir pamaldžios praktikos, šimtai lotyniškų ir lietuviškų giesmių (daugelis iš jų su natomis), patogi maldų ir giesmių rodyklė.
Geriausia dovana Pirmosios šv. Komunijos ar Sutvirtinimo proga!

Nauja

BAŽNYČIOS MOKYMAS –
I knyga: Apie Bažnyčią
Kietas viršelis, 180 p. Kaina 22 Lt.
„Apie Bažnyčią" prasideda knygų serija su garsiomis enciklikomis ir Bažnyčios magisteriumo tekstais. (Daugelis iš jų pirmą kartą išversta į lietuvių kalbą.) Daug mūsų laikmečio klausimų bei problemų popiežiai jau seniai numatė ir davė atsakymą. Pirmos knygos skaitytojas sužinos daug apie Bažnyčios įsteigimą ir konstituciją ir jos reikalingumą išganymui, taip pat apie popiežių ekumenizmo judėjimo įvertinimą iki Vatikano Antrojo Susirinkimo.

BAŽNYČIOS MOKYMAS –
II knyga: Bažnyčia ir liberalizmas
Kietas viršelis, 220 p.

Pradėtos serijos tęsinys.

Mes planuojame išleisti:

Trečia knyga: **„Apie Santuokos sakramentą ir auklėjimą"**
Ketvirta knyga: **„Modernizmas"**
Penkta knyga: **„Švč. Mergelė Marija išganymo darbe"**
Serija bus tęsiama.

Prel. Dr. F. Barkus – DIEVAS IR ŽMOGUS
Labai geras katekizmas suaugusiems ir vyresniems vaikams.
Pirmą kartą išleistas Romoje 1950 m., maždaug 500 p.

REKOLEKCIJOS

pagal šv. Ignacą

moterims: rugpjūčio 2 – 7 d.
vyrams: rugpjūčio 23 – 28 d.

Penkios dienos tam, kas svarbiausia gyvenime:

Koks mano gyvenimo tikslas? – Kaip išgelbėti savo sielą? – Kaip atlikti gerą gyvenimo išpažintį? – Kaip tvarkyti savo gyvenimą, kad jis atitiktų šį tikslą? – Kaip Kristaus pavyzdys rodo man kelią? – Kaip giliau pažinti tikėjimą? – Kokia mano vieta bažnyčioje? – Kodėl katalikų tikėjimas teisingas?

Rekolekcijos – tai apmąstymo laikas Dievo akivaizdoje. Tyloje, be pasaulio triukšmo ir išsiblaškymo, padedant kunigų paskaitoms turime vienintelę galimybė rimtai apgalvoti svarbiausius gyvenimo klausimus. Kiekvieną dieną bus aukojamos šv. Mišios. Kunigai pasiruošę jus išklausyti ir jums padėti.

Šiandien rekolekcijos yra ypač svarbu!

„Iki rekolekcijų mano tikėjimas buvo drungnas. Per rekolekcijas atradau Gyvąjį Tikėjimą. Supratau, kam gyvenu, gyvenimas įgavo naują prasmę. Supratau, kad turiu netrukdyti Dievui išganyti mano sielą, kad esu molis Jo rankose. Dėkoju Dievui už suteiktą Tikėjimo malonę."

Viena rekolekcijų dalyvė 2009 m.

Rekolekcijos vyks šv. Kazimiero priorate, Birutės g. 1, Kaune.
Jos prasidės pirmadienį, 12 val. (prašome atvykti ne vėliau kaip iki 11.30 val.) ir baigsis šeštadienį po Mišių (šv. Mišios 11 val.).
Auka už nakvynę ir maistą – 200 Lt.
Norinčius dalyvauti rekolekcijose prašome kreiptis į priorato kunigus:

tel.: (8–37) 345357 arba 8–618–12953,
arba el. paštu prioratas@fsspx.lt.

Liturginis kalendorius

Liepa

1 K – Mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Brangiausiasis Kraujas – I klasė. *Kunigų ketvirtadienis.*
2 Pe – Švč. M. Marijos Apsilankymas – II klasė; šv. Proceso ir Martinijono, kankinių, min. – *Švč. Jėzaus Širdies penktadienis.*
3 Š – Šv. Irenėjas, vysk. ir kank. – III klasė. – *Nek. Marijos Širdies šeštadienis.*
4 S – VI sekmadienis po Sekminių – II klasė.
5 Pr – Šv. Antanas Marija Zakarijas, išp. – III klasė.
6 A – Eilinė diena – IV klasė.
7 T – Šv. Kirilas ir Metodijus, vyskupai ir išpažinėjai – III klasė.
8 K – Šv. karalienė Elzbieta, našlė – III klasė.
9 P – Eilinė diena – IV klasė.
10 Š – Šv. Septyni Broliai, kankiniai, bei šv. Rufina ir Sekunda, mergelės ir kankinės (Miegantieji Broliai) – III klasė.
11 S – VII sekmadienis po Sekminių – II klasė.
12 Pr – Šv. Jonas Gualbertis, abatas – III klasė. Vilniaus arkiv.: Šv. Bonifacas (Brunonas), vysk. ir kank., II arkiv. globėjas – II klasė.
13 A – Eilinė diena – IV klasė.
14 T – Šv. Bonaventūra, vysk., išp. ir Bažn. mok. – III klasė.
15 K – Šv. imperatorius Henrikas, išp. – III klasė.
16 P – Eilinė diena – IV klasė; Karmelio Kalno Švč. M. Marijos min. (Marija Škaplierinė). Kauno arkiv.: Kauno arkikatedros konsekracijos metinės – I klasė.
17 Š – Švč. Merg. Marijos šeštadienis – IV klasė; šv. Alekso, išp., minėjimas.
18 S – VIII sekmadienis po Sekminių – II klasė.
19 Pr – Šv. Vincentas Paulietis, išp. – III klasė.
20 A – Šv. Jeronimas Emilijanis, išp. – III klasė; šv. Margaritos, merg. ir kank., minėjimas.
21 T – Šv. Laurynas Brunduzietis, išp. ir Bažn. mok. – III klasė; šv. Praksedos, merg., minėjimas.
22 K – Šv. Marija Magdalena, atgailautoja – III klasė.
23 P – Šv. Apolinaras, vysk. ir kank. – III klasė; šv. Liborijaus, vysk. ir išp., min.
24 Š – Eilinė diena – IV klasė; šv. Kristinos, merg. ir kank., minėjimas.
25 S – IX sekmadienis po Sekminių – II klasė; šv. Jokūbas, apašt. minėjimas.
26 Pr – Šv. Ona, Švč. M. Marijos Motina – II klasė.
27 A – Eilinė diena – IV klasė; šv. Pantaleono, kank., minėjimas.
28 T – Šv. Nazarijus ir Celsas, kankiniai, Viktoras I, pop. ir kank., bei Inocentas I, pop. ir išp. – III klasė.
29 K – Šv. Morta, merg. – III klasė; šv. Felikso, Simplicijaus, Faustino ir Beatričės, kankinių, minėjimas.
30 P – Eilinė diena – IV klasė; šv. Abdono ir Seneno, kankinių, minėjimas.
31 Š – Šv. Ignacas (Lojola), išp. – III klasė.

Rugpjūtis

1 S – X sekmadienis po Sekminių – II klasė.
Porciunkulės atlaidai. Bazilikos, katedros, parapinės ar pranciškonų bažnyčios aplankymas – vis. atl.
2 Pr – Šv. Alfonsas Marija Liguoris, vysk., išp. ir Bažn. mok. – III klasė.
3 A – Eilinė diena – IV klasė.
4 T – Šv. Dominykas, išp. – III klasė.
5 K – Šv. Marijos Sniegines bazilikos pašventinimas – III klasė.
Kunigų ketvirtadienis.
6 P – Mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Atsimainymas – II klasė; šv. Siksto II, pop., Felicisimo ir Agapito, kankinių, minėjimas.
Švč. Jėzaus Širdies penktadienis.
7 Š – Šv. Kajetonas, išp. – III klasė; šv. Donato, vysk. ir kank., minėjimas.
Nek. Marijos Širdies šeštadienis.
8 S – XI sekmadienis po Sekminių – II klasė.
9 Pr – Šv. Lauryno vigilija – III klasė; šv. Romano, kank., minėjimas.
10 A – Šv. Laurynas, kank. – II klasė.
11 T – Eilinė diena – IV klasė; šv. Tiburcijaus ir Zuzanos, merg., kankinių, min.
12 K – Šv. Klara, merg. – III klasė.
13 P – Eilinė diena – IV klasė; šv. Ipolito ir Kasijono, kankinių, minėjimas.
14 Š – Žolinės vigilija – II klasė; šv. Euzebijaus, išp., minėjimas.
15 S – Švč. M. Marijos Ėmimas į dangų (Žolinė) – I klasė; XII sekmadienio po Sekminių minėjimas.
16 Pr – Šv. Joakimas, Švč. M. Marijos Tėvas, išp. – II klasė.
17 A – Šv. Hiacintas (Jackus), išp. – III klasė.
18 T – Eilinė diena – IV klasė; šv. Agapito, kank., minėjimas.
19 K – Šv. Jonas Eudas, išp. – III klasė.
20 P – Šv. Bernardas, abatas, išp. ir Bažn. mok. – III klasė.
21 Š – Šv. Joana Pranciška Fremiot de Šantal, našlė – III klasė.
22 S – XIII sekmadienis po Sekminių – II klasė. Švč. M. Marijos Nekaltosios Širdies minėjimas.
23 Pr – Šv. Pilypas Benetis, išp. – III klasė.
24 A – Šv. Baltramiejus, apaštalas – II klasė.
25 T – Šv. karalius Liudvikas, išp. – III klasė.
26 K – Eilinė diena – IV klasė; šv. Zefirino, pop. ir kank., minėjimas.
Vilniaus arkiv.: šv. Kazimiero, arkiv. globėjo, relikvijų perkėlimas – II klasė.
27 P – Šv. Juozapas Kalasantas, išp. – III klasė.
28 Š – Šv. Augustinas, vysk., išp. ir Bažn. mok. – III klasė; šv. Hermio, kank., min.
29 S – XIV sekmadienis po Sekminių – II klasė.
30 Pr – Šv. Rožė Limietė, merg. – III klasė; šv Felikso ir Adaukto, kank., min.
31 A – Šv. Raimundas Nonatas, išp. – III klasė.

Pamaldų tvarka

Kaunas

Gailestingumo Motinos koplyčia

Birutės g. 1, įėjimas iš Vaidoto g. (prie Panemunės troleibusų žiedo).

Sekmadieniais:

9.00 Švč. Sakramento adoracija.
10.00 Giedotinės šv. Mišios, po jų – katekezė.

Šiokiadieniais:

I – V: 7.15 Šv. Mišios* / 18.15 rožančius (IV: 18.00 Švč. Sakramento adoracija) / 19.00 šv. Mišios.
VI:
9.00 Šv. Mišios.

* Šių Mišių gali nebūti, prašome iš anksto pasiteirauti tel. 8–618–12953.

Galimybė atlikti išpažintį iki rožančiaus (vakarinių pamaldų), šeštadienį ir sekmadienį – iki rytinių šv. Mišių, taip pat kitu laiku paprašius kunigo.

Šiauliai

Švč. Mergelės Marijos Gimimo koplyčia

Vilniaus g. 68.

Sekmadieniais:

16.30 giedotinės šv. Mišios su pamokslu.

Galimybė atlikti išpažintį iki Mišių, taip pat kitu laiku paprašius kunigo.

Galimybė susitarti dėl kitų sakramentų, ligonių aplankymo ir katekizmo pamokų: 8–618–12953.

Šv. Kazimiero prioratas
Birutės g. 1, LT–45320 Kaunas
Tel./Faks: (8–37) 749563
Tel: (8–37) 345357
El. paštas: prioratas@fsspx.lt
Mob.: 8–618–12953
Interneto svetainė: www.fsspx.lt
Mūsų sąskaitos SEB banke:
VšĮ „LAETITIA“, a.s.: LT 17 7044 0600 0100 9465 (aukoms)
VšĮ „LAETITIA“, a.s.: LT 02 7044 0600 0542 9928 (knygoms)
Įmonės kodas: 110089710